

ENOTNOST

Delavsko-kmečki tednik.

Izhaja vsak četrtek. — Naročnina: mesečno 6 Din, četrletno 15 Din.

Uredništvo in Upravišтво: V Ljubljani, Delavski dom, Marxov trg 2, dvorišče. ček. račun št. 14.577

Leto II.

LJUBLJANA, 24. marca 1927.

Stev. 11.

Za skupno proslavo Prvega Majnika!

V vednost in ravnanje vsem zavednim delavcem in kmetom objavljamo naš poziv SSJ in JSDS za skupno prvomajsko akcijo.

Ljubljana, 17. marca 1927.

Pokrajinskemu odboru SSJ v Mariboru. Socialnodemokratski stranki v Ljubljani.

Letos se nahaja ves proletarijat v posebno težkem političnem položaju. Kapitalizem se po svetovni vojni ni mogel popolnoma konsolidirati in se vzdržuje na vladi umetno samo s tem, da je v vseh državah potlačil nivo življenja delavcev in kmetov do najnižje točke. Pa tudi to ga ni moglo rešiti in ker je najnižja točka nivoja življenja proletariata dosežena, je kapitalizem prisiljen, da išče svojo rešitev v imperialističnih vojnah.

Pri vsej tej težki politični situaciji pa je delavstvo v Jugoslaviji razbito in slabo organizirano. Ono se vsled slabe odbojne moči skoro nikjer ne upošteva kot resen razreden faktor.

Proletariat Jugoslavije se mora najenergičneje postaviti v bran proti vsem novim imperialističnim podvigom. Da pa bo njegov odpor res uspešen, mora skleniti svoje vrste v enotno fronto.

Blizu se prvi maj. Na ta dan delavstvo manifestira vsako leto za svoje razredne osvobodilne zahteve. V tej težki situaciji, ko so zopet v nevarnosti milijoni

življenj delavcev in kmetov, pa morajo izkoriščani posebno energično povzdigniti svoj glas in najodločneje nastopiti proti vsakim novim avanturam imperializma. Interesi delavcev in kmetov zahtevajo, da proletarske stranke skupno manifestirajo na prvi maj in s to manifestacijo poživijo zavest solidarnosti med vsemi delavci in kmeti in potrebo po združitvi vsaj v onih organizacijah, kjer je enotnost danes mogoča, to je v strokovnih, združniških in kulturnih organizacijah.

Da določimo način in program te prvomajske manifestacije, Vas prosimo, da pošljete svoje zastopnike na skupen sestanek v Narodno kavarano v Ljubljani v sredo 23. marca t. l. ob 20. uri.

Delu čast in oblast!

Za „Enotnost“:

D. Gustinčič.

M. Žorga.

Sodrug! Pripravljajte se in organizirajte mogočno in dostojno proslavo.

Delavci vseh razrednih strank morajo skupno manifestirati Prvega Maja in prvomajska mednarodna manifestacija mora postati tudi borbena dan revnih kmetov, obrtnikov, uradnikov — celega izkoriščanega razreda.

V tej smeri takoj na delo vsi in povsod!

Uničiti hočejo „Enotnost“!

Čim bolj se zbirajo nad nami temni oblaki, ki napovedujejo novo svetovno vojno, tem hujši postaja pritisk vladajočih na delavski razred in na „Enotnost“ — zagovornico delavskih interesov. Šikane s strani poštinih organov (samolastno vračajo list z označbo „ne sprejem“, naročniki pa reklamirajo), podjetniki naravnost zabranjujejo naročanje in čitanje našega lista, orjunaši so z grožnjami, da bodo spustili v zrak tiskarno, prestrašili ljubljanskega tiskarja, da ni upal več tiskati naših listov, tiskati jih moramo v Kočevju, drž. pravdnštvo in veliki župan v nasprotju s tisk. zakonom zahtevata, da mora urednik stanovati v kraju, kjer se list tiska, kočevski okrajni glavar pleni list in nam povzroča veliko denarno škodo, sodišča obsojajo v ostre zaporne in denarne kazni naše urednike in pisce — in tej gonji režimskega aparata pomagajo kakor morejo in znajo tudi kolovodje monarhistične SSJ in Zedinjenja in general bernočevske bratovščine strelja iz svojega „Napreja“ na nas, na „Enotnost“ — režimu nasilja in diktature pa pritrjuje s svojim molkom.

Ker z zapiranjem naših urednikov — ki jih policija spremlja kot kake kronane glave — in z reakcionarnim tiskovnim zakonom režim ni mogel preprečiti, da bi se potom „Enotnosti“ slišal glas zatiranih delavcev in kmetov, nas hoče prisiliti k molku z za nas ogromnimi denarnimi kaznimi. Nismo se preplašili zaporov, na taka priznanja smo celo ponosni. Proti denarnim kaznim pa nam morajo pomagati vsi naši naročniki, čitatelji in simpatizerji; teh sami iz uprave in uredništva ne zmoremo. Pokazati moramo, da kakor so posamezni sodrugi sprejeli nase zaporne kazni, da bo denarne kazni sprejela nase množica — masa, zavedni delavci in kmetje, ki

ne smejo dopustiti, da bi se režimu posrečil namen: prenehanje „Enotnosti“.

„Enotnost“ je bila obsojena, ker je v nekem dopisu iz Zagorja dva orjunaša, ki sta med stavko 1923. leta delala, imenovala s štrajkbreherji. Sodišče je razsodilo, da je taka označba „kleveta“ in obsojilo urednika na 1 mesec zapor, 5000 dinarjev globe, 5000 dinarjev odškodnine in na povračilo stroškov procesa, ki gredo tudi v tisoče dinarjev. Kdor med stavko dela, je štrajkbreher, je škodljivec delavskih interesov in to dejstvo tudi ne spremeni obsodba ljubljanskega sodišča. Za buržuazijo so štrajkbreherji seveda nekaj drugega in popolnoma razumljivo je, da je sodišče vprašanje stavkolomstva razsodilo z meščanskega buržuaznega stališča. — Proti obsodbi smo vložili priziv, ne pričakujemo pa, da bo stol sedmorice v Zagrebu zadevo presodil z drugega kot buržuaznega stališča. Treba bo plačati okrog 15.000 dinarjev, da se „Enotnost“ ne bo ustavila. Teh 15.000 Din moramo zbrati v šestih tednih in ne dvomimo o uspehu, če bodo sodrugi po vseh krajih storili svojo dolžnost, če bodo sodrugi v provinci pokazali vsaj malo požrtvovalnosti, ki je zato potrebna.

S tem otvarjamo zbirko „kdor med stavko dela, je štrajkbreher“ — 15.000 Din“ in pozivamo sodruge, da povsod takoj pričnejo z nabiranjem akcije. Uspehe te akcije bomo objavljali v vsaki številki.

Zbirka 15.000 Din „Kdor med stavko dela, je štrajkbreher!“

1. 12 sodrugov iz Ljubljane 500 Din.

Izdajstvo reformistične birokracije

Začetkom februarja je prišel v javnost dokument, v katerem so vodilni ljudje italijanske delavske strokovne zveze (vključene v Amsterdamu) izjavili, da zapuščajo dosedanje nasprotno stališče nasproti fašizmu in da hočejo vplivati na delavske mase, ki so pod pritiskom sile stopili v fašistovske strokovne organizacije, da bodo v njih „tudi z mislijo in prepričanjem“ in ne samo s plačevanjem prispevkov. Podpisov na tej izjavi je sedem, na prvem mestu podpis znanega reformističnega voditelja D'Aragone ...

Znano je, da je Mussolini, ko je prišel na vlado, zavrnil sodelovanje z reformizmom, ki je zlomil bojevno enotnost italijanskega proletariata. S terorjem je zatrl fašizem tudi opozicijo malomeščansko-demokratskih elementov, katerega višek je bil umor socialističnega Matteottija. Vsa socialistična javnost je vodila oster besedni boj proti italijanskemu fašizmu. In ko je zgoraj navedeni dokument prišel v javnost, mu socialistično časopisje (tudi „Del. Politika“) ni dajalo vere. V kratkem času pa se je izkazalo, da je resničen in danes ga nihče več ne taji. Centrala italijanske socialne stranke (v inozemstvu) je javno obsodila D'Aragono in tovariše, imenujoč jih „bivše sodruge, ki so se v zadnjem času bavili s trgovino in so samo v ta namen zopet postali strokovničarji, da so izvršili prestop na stran fašistovskega režima direktno izdajstvo, ki daje pečat davljenju italijanskega delavskega razreda“.

Reformisti sicer vsepovsod dosledno podpirajo „demokratsko“ vlado buržuazije proti delavskemu boju in so kot taki vedno in povsod pripravljali pot odkriti diktaturi buržuazije. Tudi indirektno podpiranje fašizma je bil vedno njihov posel. D'Aragona pa je dovršil stavko reformističnega izdajstva: njegov prestop k fašizmu je krona reformizma. V parlamentarnih državah predstavlja reformizem levo krilo buržuazije. V Italiji se je pod drugimi pogoji (likvidacija meščanske demokracije) sprevrgel v levo krilo fašizma.

Ostro so sicer gospodje Turati, Buozzi in drugi sodrugi D'Aragone obsodili njegov korak, vračajoč vsako odgovornost zanj s sebe. Toda to izdajstvo ni nič drugega kot krona celi vrsti izdajstev, ki so jih izvršili vsi skupaj.

Baldesi se je ponujal l. 1922 v prvo Mussolinijevo vlado z vednostjo in odobravanjem socialistične stranke. Takrat je tudi odpovedal Mussolini premirje s to stranko, ki je bilo sklenjeno za časa boja med komunizmom in fašizmom.

D'Aragona je že leta 1923 izjavil v parlamentu, da glasuje kot socialist proti vladi, kot glavni tajnik strokovne zveze pa se vzdržuje glasovanja in njegovi sodrugi so k temu molčali.

Itd. itd. Cela vrsta „malih“ izdajstev.

Končno so „prenesli“ vsi skupaj sedež strokovne zveze v inozemstvo in tako povsem zapustili italijansko delavstvo pod fašistovsko knuto, namesto da predstavijo temelje strokovnih organizacij v obrate in na ta način organizirajo obrambo proletariata.

Zadnje izdajstvo je samo krona vseh izdajstev reformizma, od leta 1920, ko je povzročil, da so delavci izročili tovarne in oblast kapitalizmu, čeprav so si jih priborili brez hudega boja, ker je bila buržuazija popolnoma desorganizirana.

To razumejo tudi Amsterdameci, ki pišejo takole: „Kdor ve, kakšna nasilja, zatiranja in zločinstva so se godila v Italiji, ta se bo vzdržal sodbe“ (nad izdajstvi). Ravnotako tudi druga internacionala, ki sicer ponatiskuje v svojem biltenu izjavo italijanske socialistične stranke, a svojega mnenja nikjer ne pove.

Kakšno vrednost ima torej „socializem“ in „antifašizem“ cele druge internacionale? Premislite, sodrugi socialistični delavci!

Odgovor more biti samo eden:

Pot reformizma, pot druge internacionale je pot k buržuaziji in koncem koncev k fašizmu.

Konferenca

gorenjskega okrožja na Jese-nicah za skupno Prvomajsko proslavo.

Na konferenci gorenjskega okrožja, ki se je ob udeležbi zastopnikov vseh razrednih strank in organizacij vršila 13. marca 1927, se je sklenilo, da se Prvi Maj praznuje enotno in da se ta sklep sporoči vodstvom v Ljubljano na znanje in uvaževanje z željo, da bi se Prvi Maj po vsej državi enotno praznoval.

Pozdravljamo ta sklep sodrugov gorenjskega okrožja, k nekaterim odstavkom poslanega nam zapisnika pa bomo pridržali svoje pripombe.

Desetletnica marčne (februarske) revolucije v Petrogradu.

12. marca 1917, sredi svetovnega klanja je zmaga vstaja petrograjskega proletariata in vrgla caristični absolutizem. Marčna ali februarjska revolucija (tako se imenuje po starem pravoslav-nem ruskem koledarju, po katerem pade 12. marec na dan 27. februarja) je drugi člen treh ruskih revolucij. Prinesla je zmago nad carizmom, ki je revolucija leta 1905 ni dosegla in predstavlja obenem uvod v proletarsko socialistično revolucijo 7. novembra 1917.

Marčna revolucija je bila po svojem značaju meščansk-demokratska in je spravila na vlado liberalno buržuazijo. Toda kot l. 1905 so bile nosilec te re-

volucije proletarske mase, ki so si v svojih delavskih in vojaških svetih ustvarile svojo kontrolno vlado in potem pol leta pozneje v smelem naskoku razrušile vlado buržuazije in postavile oblast proletariata.

Priznajte Sovjetsko Unijo!

Že leta dolgo zahtevajo delavci in kmetje, da vlada prizna sovjetsko vlado in stopi v diplomatske in trgovske stike z USSR. Belgrajski režimi se doslej za voljo in zahtevo ljudstva niso menili, zunanja politika SHS napram Rusiji se je ozirala samo na želje in migljaje zapadnih velesil. Dosedanja tajna diplomacija je doživela polom. Ninčič je demisioniral, ostale so pa posledice njegove fatalne zunanje politike: v sporih smo z vsemi sosedi in spori med kapitalističnimi državami se rešujejo z orožjem, s krvjo. Anglija že vsa leta rovari in organizira boj proti sovjetom. Anglija hujska in z denarjem, s posojili itd. rine v vojno proti Rusiji male države: Poljsko, Baltičke države, Romunijo in vse kaže tudi Jugoslavijo. Čez noč smo lahko zapleteni v vojne zapletljaje.

Demokrati-fašisti so nasprotniki Rusije in tega tudi posebno ne skrivajo, klerikalci so klerikalci, oni so za in proti; delavci in kmetje so za priznanje Rusije, bogataši so proti. Da bi sedanja generalska vlada bolj upoštevala ljudsko voljo kot dosedanja in zato priznala sovjetsko Unijo, ne verjamemo. Ponavljamo pa svojo zahtevo in dvigamo svoj glas, ker sploh nečemo vojne, najmanj pa z delavsko-kmečko Sovjetsko Unijo. Začasno se da vladati proti ljudski volji, končno pa zmaga vedno ljudstvo in če ne priznate Sovjetov vi danes, jih bo priznalo jutri ljudstvo.

Velika gradbena dela v SSSR.

V kapitalističnih državah nalete velike javne zgradbe vselej na zapreke s strani privatnih kapitalistov, od katerih vsak hoče, da bi se elektrarna, železnica ali karsikebodi gradile tako, kakor je ravno njemu v prid. V Rusiji, kjer so zemlja in sredstva veleprodukcije podržavljena, so take zapreke odstranjene. Sovjetska vlada je zdaj, ko si je že nabrala potrebni kapital, pristopila k izvršitvi gradbenih del, ki spadajo med največje na svetu in — kar je glavno — donajajo dobiček ne kapitalistu, temveč so neposredno v korist delavcu in kmetu.

Eno glavnih takih del je elektrifikacija Rusije. Vsa sovjetska država se pokriva z mrežo podeželnih central in v mnogih vaseh, ki so doslej žgale samo trsko, že sveti električna žarnica, ki ji kmetje pravijo „Iljičeva (Leninova) svetilka“. Ker je v Rusiji gor in slapov malo, so mnoge centrale napravljene ne na vodo, temveč na

premog, drva in na šoto. Nekatere velike podeželne centrale že delujejo. V jeseni 1926 je začela delovati velika centrala „Volhovstroj“ med Leningradom in Moskvjo, katero so gradili štiri leta in daje 60.000 konjskih sil. Zdaj so začeli graditi ogromno centralo „Dneprostroj“ na prarih doljnega Dnepra, ki bo dajala 600.000 konjskih sil, ki jo bodo gradili 4½ leta. Skupni stroški so proračunjeni na 128 milj. rub.

Izmed drugih tehniških del, ki so se zdaj začela, so važni: Volga-Donski kanal pri Stalingradu (bivšem Caričinen), ki bo zvezal reko Volgo z odprtim morjem, da se bodo ladje celega sveta vozile v srce Rusije, in pa velike namakalne naprave v Srednji Aziji (v Turkestanu in Semerečju), ki bodo vodo iz rek pravilno razdelile po suhi zemlji in pretvorile milijone hektarov suhega pašnika v rodovitne njive.

Dav. Prijatelj.

Dopisi iz tovarn in vasi.

Tovariši, sodrugi — na delo, v razredni boj.

(Dopis iz Ljubljane.)

Pred svetovno vojno je dunajska vlada predložila parlamentu zakon o splošni vojni dolžnosti od 18. do 55. leta, dobavi živine, živil in drugo. Ta zakon, za katerega so glasovali slovenski poslanci, kateri se še sedaj ponujajo volilcem, je bil v treh dneh sprejet, poslanci so dobivali do konca vojne dijete (judežve groše). Bili smo prvič prodani namškemu militarizmu! Ko je izbruhnila vojna, je odšla iz Slovenije deputacija na Dunaj, takrat smo bili prodani v drugo! Posledice so se takoj pokazale: orožniki so gonili slovensko moštvo v klavnice, ostalo prebivalstvo pa je bilo primorano, z vso močjo podpirati nadaljevanje tega klanja. Kdor se je le z besedo uprl, so ga odvedli na strelisce v smrt. Pod vodstvom takratnega poročnika, pozneje viteza-polkovnika Pogačnika in potem predsednika prve narodne vlade, so se 14 do 15letni dečki vojaško vežbali, katere je poslala vlada na bojišče h Kostonjčevici na Kras, kjer so bili v nekaj urah vsi razun kakih sedemnajstih pobiti. Ostale so poslali na odmor v Istro. Slovenci ne bomo strašnih vojnih in poveljnih razmer nikdar pozabili. Upali smo, da se bodo začele razmere boljšati, ko dobimo končni mir. Toda buržuazija je hotela imeti centralizem, da je na ta način Slovenijo popolnoma upropastila. Bili smo prodani tretjič! Predsednik, postavljen brez ljudskega glasovanja, Narodnega veča dne 17. oktobra 1918 je bil dr. Korošec, podpredsednika pa Svetozar Pribičević in dr. Pavelčič. Narodno veče v Zagrebu je imenovalo na dan proklamacije dne 29. oktobra 1918 prvo narodno vlado. Prva narodna vlada je obstajala iz: Josip vitez Pogačnika, dr. Janko Brejca, dr. Vekoslav Kuvovca, dr. Vl. Ravničarja, prelata Andrej Kalana, dr. Vrstoška, ing. Vl. Remeca, dr. Karl Trillerja, dr. Iv. Tavčarja, dr. Pestotnika, dr. Lovro Pogačnika, dr. Anton Breclja in Anton Kristana. Kristan je postal pozneje minister, direktor Belja, ravnatelj banke in ravnatelj Konsumnega društva. Pozneje je odšel neki trebušast Slovenec v London, ki je najbrž naredil pogodbo, da moramo mi podpirati angleški imperializem proti sovjetski Rusiji in bili smo prodani v četrto! Tovariši, sodrugi! Sedaj čutimo vsi, kam nas je pripeljala buržuazija s pomočjo socialpatriotov. Prebivalstvo je na beraški palici, zadolženo, brez zaslužka, brez vsega, nago, lačno, mnogi brez stanovanja. Posedstva gredo na kant, ljudstvo pa po svetu. Med tem pa so si posamezniki nagrabili veliko imetje, dobili mastne službe, podpore in druge ugodnosti. Vse to nam je prizadajala buržuazija!

Tovariši, da delo, idite od moža do moža in družino, naredimo obračun s krivci našega gorja. Živelo delovno ljudstvo!

Podrečje pri Domžalah. Volitve v oblastne skupščine so za nami. V Dobu smo imeli zopet največ glasov v celem kamniškem okraju. Akoravno ni industrija tukaj tako razvita kot drugod, na primer v sosednji fari v Domžalah, kjer je šest tovarn, pet slavnikaških in ena za zdra-

vila, pa je le malo zavednih delavcev. To se pokaže pri vsakih volitvah, naj bodo državne, oblastne ali delavske. Pri zadnjih volitvah je bilo samo deset delavskih glasov, ko šteje domžalska fara najmanj 3000 duš, v tovarne jih hodi vsaj 300 moških in ravno isto število žensk. Plače imajo tako nizke, da komaj živijo kakor povsod, kjer je diktatura buržuazije. Organizacije ni nikjer sedaj. Prej so bili organizirani v krščansko-socialni organizaciji. Ta organizacija jim je vlila duha pokornosti, ponižnosti in potrpljenja napram kapitalistom. Taki ljudje so v Domžalah, kdor jih bolj tepe, rajši ga imajo, zato pa volijo vedno klerikalce in demokrate. Ti imajo vso moč nad njimi, ti so jim bogovi in svetniki, v resnici so pa pijavke, ki sesajo delavčvo in kmetško kri. Tako znajo delati kapitalisti z ubogo delavsko in kmetško paro. Koliko časa bo še to trpelo? To bo trpelo toliko časa, dokler se ne združita delavec in kmet skupno v eno razredno bojno fronto. Nadejali so se oni delavci in kmetje, ki so glasovali za klerikalno stranko, da jim bo sedaj, ko je zmagala, tudi pomagala. Ali varali so se, sedaj godrnjajo, da ni nič boljše kakor prej, akoravno so klerikalci v vladi. To pa ne pomislijo, da vrana še ni nikoli skluvala vrani oči. Prej so bili kapitalisti (Radič), sedaj so zopet drugi kapitalisti klerikalci in za temi bodo sigurno prišli tretji kapitalisti samostojni demokratje. Vsi so enaki, nobeden pa ni za delavca in revnega kmeta. Delavec in kmet, ti si boš moral sam pomagati, od buržuazije ne pričakuj pomoči; čas je, da se zbudiš iz teme in zmot. Stopi na plan v strokovno bojno organizacijo, ker le tam boš dobil pomoč, nikdar od zgoraj. Zato delavci in kmetje, vsi za razredni boj, za pravico in resnico, za obstanek in življenje.

Delu čast in oblast.

Iz Trbovelj. Pred kratkem smo doživeli trboveljski rudarji žalosten dogodek, katerega žrtev je postal mlad rudar, spremljevalec vlaka v jami vzhodnega okrožja. Pri nas je nastalo prav neverjetno stanje, bič akorda, šikane od paznikov, šparanje, deložacija, priganjanje pri delu in največja zanemarjenost pri zdravstvenih in varnostnih napravah.

Ponesrečeni delavec je vozil z motorjem, po nesreči je prišel do močnih vrat, katere je seveda stroj zdrobil in obenem tudi rudarja oz. strojevodja.

Kakor se navadno vedno razsodi v žbodo ponesrečenca, bo tudi tukaj skušala d. izba oz. obratovodja zvaliti krivdo na ponesrečenca. Tukaj pa je odgovorno vodstvo že zato, ker ne skrbi za izvežbane strojevodje in pa, ker bi moral biti pri vratih nastavljen vratar, ki ga ni bilo. Zakaj pa ima družba paznike? Ali samo za to, da kričijo nad delavstvom, ne pa tudi, da skrbijo za red in varnost pri delu? Sodrugi rudarji, takih in enakih slučajev je vedno več, treba bo vendar enkrat konec napraviti, pa kako?

Naša naloga je, da zahtevamo likvidacijo II. rudarske skupine in razpis volitev obratnih zaupnikov po zakonu zaščite delavcev. Od ministra za socialno politiko pa zahtevamo, da takoj izda pravilnik za volitve obratnih zaupnikov in da naroči,

da se bo točno izvajala kontrola nad varnostnimi napravami. Nadalje, da že vendar odobri spremembo pravilnika glede bratovskih skladnic, tako da bo delavstvo odločalo tudi v upravnem glavnem odboru, ker mi plčkamo polovico prispevkov od zaslužka, podjetnik pa od dobička, ki ga dobi od naših žuljev.

Nadalje tudi zahtevamo, da se ratificirajo konvencije zlasti o 8 urniku.

Petite Rossele (Francija). Cenjeni sodrug urednik, sprejmite sodružne pozdrave iz Francije. Zanima Vas gotovo, kako se nam tu godi. Tukaj v Petite Rossele pri baronu premoga je zopet nastopila redukcija plač. S 1. aprilom bomo zopet prikrajšani za 5 frankov dnevno. Tudi mi pričakujemo isto usodo kakor jo imate vi, sodrugi, v domovini, kajti baron Wendel nima srca za proletarce kakor ga nima TPD. Slovencev se nahaja tu okrog 350. Društveno življenje je precej dobro razvito, imamo društvo „Samopomoč“ in „Edinost“; prva je v proletarskih rokah, druga pa v klerikalnih. Precej nas je v strokovni organizaciji CGTU. Tudi tukaj ni svobode, pa kljub terorju se z uspehom razvijamo. I. B.

Živela enotna fronta!

Delavci v pivovarni Unionu so se v nedeljo po sobotnem shodu v Mestnem domu zbrali in pogovarjali o shodu. Mnenje delavcev je takole: komunisti in socialisti moramo skupaj delati, enotno nastopati, poslušati hočemo ene in druge. Ošlag se moti, če misli, da so strokovne organizacije socialistične, mi smo šli na shod in izpolnujemo svoje dolžnosti napram strokovni organizaciji, pa se ne strinjamo s SSJ. Pozdravljamo mariborske delavce, ki istotako trpijo kot mi, svetujemo jim pa, da nam ne pošiljajo ljudi na naše shode, ki delajo kravale. Svetek se ni strinjal z Marcelom, pa je našel vsaj do- stojen ton. Ošlag pa je grozil, zmerjal in kravaliziral. Vemo, da zato ni imel pooblastila mariborskega delavstva; pozabil je pa, da v Ljubljani ni mogoče o komunistih tako rezonirati kot mogoče v Mariboru. Smo za enotno fronto in kdor je proti, mu ne moremo slediti.

Naši sodrugi pred sodiščem.

V torek so se pred ljubljanskim okrožnim sodiščem vršile kar štiri razprave proti našim sodrugom. S. Gustinčiča je drž. pravdnštvo tožilo, ker je 1921 leta uredil v Trstu komunistični koledar. Bil je oproščen, ker je bil koledar urejen pred sprejetjem zakona o zaščiti države. S. Skočirja so tožili radi posesti prepovedane komunistične literature, pa so ga morali oprostiti, ker mu niso mogli dokazati, da je tiskovine tudi širil. I. Škrabl je stal pred sodniki, ker je naročil list „Glas jugoslovenskih delavcev“, ki izhaja v Parizu. Obsojen je bil na 1 mesec zapora. S. Skočir, kot urednik „Enotnosti“ je bil tožen radi dopisa iz Zagorja v 8. št. „Enotnosti“ iz 1926. Obsojen je bil na 1 mesec zapora, 5000 Din globe, 5000 Din odškodnine in povračilo stroškov, ki gredo tudi v tisoče. Proti obsodbi je s. Lemež, ki je zagovarjal vse obtožene sodrugi, vložil priziv. S. Mlakar iz Jesenic je bil v Kranju obsojen na sedem dni zapora radi svojega govora na shodu v Senčurju.

Delavci in kmetje! Te obsodbe padajo danes, ko je SLS na vladi, tista SLS, ki se hoče predstavljati za socialno, za demokratično, za svobodoljubno stranko. Kakor SDS je tudi SLS protidelavska, protikmetška stranka. Zato proč od buržuazije v fronto delavcev in kmetov.

Poziv delavcem in delavskim organizacijam!

Sodrugi, ki so se morali izseliti v Francijo, hočejo osnovati v Franciji dve slovenski delavski biblioteki in prosijo sodrugi in organizacije v Sloveniji, da bi jim podarili knjige, ki jih lahko odstopijo. Knjige sprejema uprava „Enotnosti“, ki bo preskrbel, da pridejo knjige v roke našim sodrugom v Franciji. Za knjige prosí v imenu francoskih sodrugov s. F. Vinko.

Naša pošta.

A. Kastelic. Mossele France Crantzwald. 15 fr. sprejeli. Za naročnino 15 Din, ostanek za tiskovni sklad.

K. J. Rodine. List pošiljamo s 10. št.

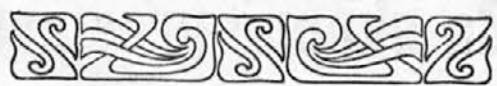
Samopomoč. Petite-Rossele — 25 izv. pošiljamo s 10. št. Obračunajte po prodaji, najmanje po enkrat mesečno.

M. Mih. Lj. Pismo sprejeli. Do ro, počakamo do 1. aprila.

Jože Kastelic? Javi točno addresso, da bomo mogli reklamacijo rešiti. Imamo več naročnikov s tem imenom in ne moremo ugotoviti, kateri reklamira.

Jagodič-Koč. Dobro, počakamo!

Vsem: Kdor ne dobi lista, naj reklamira; reklamacije so poštne proste. — Ne pozabljajte obračunati in plačati naročnino!!

Vabilo na

redni občni zbor

„Delavsko-kmetijske matice“
reg. zadr. z o. z. Ljubljana

ki se vrši v nedeljo dne 3. aprila 1927 ob pol 10. uri dopoldan v zadržnih prostorih v Delavskem domu, Markov trg št. 2 v Ljubljani, s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo načelstva. 2. Potrjenje letnega računa. 3. Eventuelna razdružba in likvidacija zadruge. 4. Eventuelna izprememba pravil. 5. Razne pritožbe in predlogi. Eventuelni predlogi, bilanca in račun izgube in dobička so vsim članom vpogled 8 dni pred občnim zborom. Načelstvo.

Vabilo

na redni občni zbor Splošne delavske zadruge Rudarski dom r. z. z o. z. v Trbovljah

kateri se vrši dne 24. aprila 1927 ob 3. uri popoldan v prostorih zadruge.

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva. 2. Poročilo nadzorstva. 3. Računski zaključek za leto 1926. 4. Obrestovanje deležev. 5. Dopolnilne volitve načelstva in nadzorstva. 6. Slučajnosti. Načelstvo.

Iz uredništva.

Pišite dopise s črnilom, samo na eno stran papirja in med vrstami puščajte dovolj prostora za popravke!

I. Gul. Trb. Poročaj redno! Tvoji dopisi so dobri!

Al. Zag. Trb. Dopis o vedno p. v oštejših nezgodah je dober, objavimo ga prihodnjic.

Književni pregled.

Karl Marx, njegovo življenje in učenje, spisal Beer. Izšla je kot II. zvezek Socialno-politične knjižice. Cena 20 Din. Sodrugi, to knjigo treba čitati.

Zapiski Del.-km. matice. Več števil. Vsaka 10 Din.

Leposlovna knjižica:

I. zvezek. Kuhar: Povesti. Cena 15 Din. Niz zanimivih povesti iz kmetičkega življenja.

II. zvezek. Ch. Dickens: Božična pesem v prozi. Cena 12 Din. Povest mednarodnega angleškega pisatelja.

III. zvezek. M. Križar: Golgota. Cena 12 Din. Proletarska drama znamenitega hrvaškega pisatelja.

IV. zvezek. Jack London: Železna pesta, prva knjiga je izšla v Zadržni zalogi. Roman je proletarskega pisatelja Jacka Londona. Predgovore je napisal pisatelj Bratko Kraf. Druga knjiga izide k Novemu letu.

Cena prvi knjigi 20 Din.

Pariška komun. Cena 5 Din.

Mile Klopčič: Piantiči okovi. Revolucionarne pesmi mladega proletarskega poeta. Cena vezani knjigi 10 Din.

Maksim Gorki: Deveti januar. Črtica o ruski revoluciji iz leta 1905 z dvema slikama. Cena 5 Din.

Generalni štrajk angleškega delavstva. Cena 2 Din.

Pahor: Medvladje. Socialni roman iz dobe, ko se je zlomila avstrijska oblast. Cena 30 Din.

Vse te knjige se lahko naroče v upravi „Enotnosti“, Ljubljana Karla Marxa trg št. 2.

Lastnik in izdajatelj: Alojz Kusold, Ljubljana-Moste. Odgovorni urednik: Jakob Pančur, čevljar, Ljubljana, Križevniška ul. 12. Tiskarna Jos. Pavliček v Kočevju.

Zbirka 15.000 Din

Kdor med stavko dela, je štrajkbereher.